

O LECȚIE DESPRE SMERENIE ȘI ASCULTARE

Textul biblic:

Matei 21:1-17

Versetul cheie:

Matei 21:5

Ideea centrală a lecției: Intrarea Domnului în Ierusalim și confruntarea din Templu au întărit adevărul divinității, al smereniei și al sfințeniei Domnului Isus Cristos.

Scopul lecției: Să ne provoace să ne apropiem de Domnul Isus cu atitudinea și credința unui copilăș, și astfel să Îl acceptăm ca Dumnezeu sfânt, smerit, Atotputernic și vrednic de slavă.

1. Domnul Isus: Dumnezeu Atotștiutor și puternic și exemplu suprem de smerenie (Matei 21:1-9)

În prima parte a lecției de astăzi, Scriptura dovedește dumnezeirea lui Isus Cristos prin faptul că intrarea în Ierusalim împlinește precizerile pe care El le făcuse de-a lungul timpului. Divinitatea Domnului Isus este dovedită și prin puterea Sa asupra naturii și cunoștința evenimentelor ce aveau să se întâmple.

Întrebă: Ce putem învăța despre persoana și lucrarea Domnului Isus din acest pasaj? Dar despre noi?

Este important să înțelegem că prima parte a pasajului Îl descrie pe Domnul Isus Cristos ca fiind Atotștiutor și Atotputernic. Detaliul din versetul 1, „Când s-au apropiat de Ierusalim“, este foarte important, pentru că anunță apropierea patimilor pe care Domnul Isus le-a prezis încă de la începutul lucrării (Matei 16:21-28). Evenimentele s-au întâmplat așa cum le-a prezis Isus. Observăm astfel providența lui Dumnezeu în evenimente care, din punctul de vedere al ucenicilor, aveau să se transforme într-o tragedie.

O altă dovadă a împlinirii planului divin în viața Domnului este evenimentul legat de intrarea în Ierusalim. În primul rând, Domnul Isus a prezis în cele mai mici detalii evenimentele premergătoare intrării în Ierusalim (pregătirea măgărușului etc.). În al doilea rând, prin intrarea în Ierusalim (pe măgăruș) se împlinesc profețiile lui Isaia (62:11) și Zaharia (9:9), fapt care întărește siguranța providenței divine chiar și în suferința ce Îl aștepta pe Isus. Un animal neîntrebuințat încă de nimeni era un animal special, dedicat unei lucrări speciale (vezi Numeri 19:2; Deuteronom 21:3; 1 Samuel 6:7, unde aceste animale sunt folosite ca jertfe speciale). Domnul Isus folosește un astfel de animal într-o lucrare specială, care la rândul ei implică sacrificiul suprem.

În plus, El este pentru noi și un exemplu de smerenie: un rege care intră umil, călare pe un măgăruș: *Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe* (Zaharia 9:9). Smerenia Lui este

demonstrată și prin faptul că măgărușul nu este simbolul puterii și al războiului, ci al păcii.

În plus, faptul că Domnul a călărit pe un măgăruș neîmblânzit este un miracol prin care Domnul creației își supune creaturile! Deși evangelistul Matei nu menționează acest fapt, el este subliniat de Evanghelia după Marcu în 11:2. Încălecarea unui animal care nu mai fusese încercat până atunci este o dovadă a faptului că toată creația îi este supusă Creatorului său. Animalele, bolile, marea și vânturile, forțele demonice și chiar moartea i s-au supus Domnului Isus.

Un alt adevăr întărit de evangelistul Matei este faptul că dumnezeirea Domnului Isus este mărturisită chiar de mulțimile care L-au aclamat. Intrarea în Ierusalim pe un măgăruș și strigătele mulțimii (Psalmul 118:25-26) evocă împlinirea profețiilor mesianice: „Osana!“ înseamnă „O, salvează-ne“. Citatul din Psalmul 148:1 (*Lăudați pe Domnul... în cerurile preînalte*) asociază Persoana lui Dumnezeu Tatăl cu cea a lui Isus. Împărăția pe care oamenii o văd venind acum este însăși Împărăția lui Dumnezeu, deși mulți nu au înțeles cu adevărat semnificația umilinței Regelui care călărea un măgăruș.

Tot la fel, menționarea numelui lui David (v. 9) vine ca o dovadă că mulțimea a văzut în lucrarea Domnului restaurarea împărăției lui David. Acesta este un motiv profetic întâlnit în Isaia (cap. 9, 11) și Ieremia (cap. 23). Gestul hainelor aruncate înaintea lui Isus demonstrează recunoașterea poziției de Rege a lui Isus (vezi 2 Regi 9:13). Nu trebuie uitat nici faptul că intrarea Domnului Isus a avut loc cu ocazia sărbătorii Paștelui, sărbătoare care trezea în inimile multor evrei (în special a revoluționarilor) amintirea eliberării poporului din Egipt și dorința ca poporul să fie eliberat din nou.

În final, acest pasaj ne obligă să ne gândim și la atitudinea noastră față de Isus. Este trist că aceleași mulțimi care L-au aclamat pe Domnul Isus, mai târziu au cerut răstignirea Lui și L-au părăsit. Mulțimile L-au aclamat pe Domnul pentru că așteptau de la El izbăvirea de sub jugul roman. Domnul Isus a adus o altfel de mântuire, pe care mulți nu au înțeles-o sau nu au putut să o accepte. De fapt, cei mai mulți dintre ucenici au fost atrași de gloria lui Isus, dar nu și de suferințele și moartea Lui. Scriptura ne pune și pe noi în fața aceleiași întrebări: Suntem gata să acceptăm și suferințele Domnului, sau ne lăsăm impresionați doar de aclamarea mulțimii?

2. Domnul Isus: Dumnezeu sfânt care nu tolerează păcatul (Matei 21:10-13)

Următorul pasaj conține un alt adevăr despre caracterul Domnului Isus, și anume, sfințenia Lui!

Întrebă: Ce a dorit să arate Domnul Isus prin pedepsirea vânzătorilor din Templu? Cum se aplică acest adevăr în viața noastră?

Mai întâi, înțelegem că judecata asupra Templului din Ierusalim (vs. 10-13) reprezintă și un act de curățire, prin care Domnul Isus îndepărtează păcatul și impuritățile care întinează Casa lui Dumnezeu. Ca și în cazul intrării în Ierusalim, Scriptura prezintă acest eveniment ca o împlinire a profețiilor din Vechiul Testament (vezi Isaia 56:7 și Ieremia

7:11). Faptul că preoții și cărturarii „căutau să-L omoare“ nu trebuie să ne surprindă. De ce? Pentru că vânzătorii de animale și neguțătorii din Templu nu ar fi putut lucra în perimetrul Templului fără aprobarea preoților, care probabil beneficiau din aceste vânzări. Domnul Isus este astfel un Judecător Sfânt, care judecă pe cei ce și-au compromis chemarea și statutul de copii ai lui Dumnezeu.

Apoi, observăm că ceea ce a atras mânia acestora este felul în care Domnul a aplicat versetele din Isaia și Ieremia la persoana Lui: templul este „Casa Mea...“, cuvinte prin care Domnul Isus S-a identificat cu Dumnezeul Vechiului Testament. Trebuie să menționăm și faptul că evanghelistul Marcu arată că preoții „se temeau de El, pentru că tot norodul era uimit de învățătura Lui“ (11:18). Fără să realizeze, prin planul lor de a-L omorî, ei au împlinit cuvintele Domnului Isus despre patimile și moartea Sa (8:31; 9:12, 31; 10:33-34).

Apoi, sentimentele de „teamă“ și „uimire“ dovedesc puterea și autoritatea Domnului Isus. Cu toate că El se apropia de momentul morții, prin faptele și cuvintele Sale, Domnul Isus a demonstrat puterea divină care Îl însoțea. El nu a murit ca un martir în mâinilor dușmanilor Săi, ci ca Fiul lui Dumnezeu care Și-a dat viața de bună voie. Domnul ne cheamă pe fiecare dintre noi la o viață sfântă și la o atitudine de reverență față de Casa Lui!

3. Domnul Isus: Mântuitorul și Vindecătorul care merită slava noastră (Matei 21:14-17)

În final, Domnul Isus apare ca Mântuitor și Vindecător. Vindecarea orbilor și a șchiopilor a fost mărturisită de copiii din Templu, care au strigat: „Osana, Fiul lui David“ (Matei 21:15). Deși preoții mărturisiseră aceleași miracole, în mod inexplicabil ei i-au cerut Domnului să se dezică de cuvintele copiilor.

Întrebă: Ce semnificație au cuvintele copiilor din Templu pentru credincioșii de astăzi?

Un adevăr pe care îl putem învăța din acest pasaj este faptul că prin mărturia lor, copiii au împlinit proorocia Vechiului Testament din Psalmul 8:2. Un alt adevăr este cel legat de atitudinea oamenilor maturi față de Mântuitorul. Cunoaștem faptul că Domnul i-a încurajat pe ucenici să caute Împărăția lui Dumnezeu așa cum o căutau copiii (Matei 19:14). Astfel, Domnul le-a cerut acestora să aibă credința unui copil, și anume, inocența unui copilăș care crede fără să se îndoiască orice cuvânt al părintelui său.

Înțelegem astfel că preoții care s-au mâniat pe copiii din Templu se considerau superiori ca să accepte mărturia lor despre Domnul Isus. Acest pasaj ne provoacă să regândim atitudinea noastră față de Mântuitor. Este posibil ca, datorită educației, a stării materiale, a aspectului fizic sau a statutului social, să ne considerăm superiori pentru a accepta tot ceea ce ne cere Dumnezeu prin Cuvântul Său?